

തോണി



Mohammed Shafeeq N
M8

നിങ്ങളും കുട്ടിക്കാലത്ത് കൊറേ കടലാസ് തോണികൾ ഉണ്ടാക്കി കളിച്ചിട്ടില്ലേ? എന്നാൽ, എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്ത് എനിക്ക് സ്വന്തായിത്തന്നെ ഒരു തോണിണ്ടാർന്നു... പണ്ടെങ്ങാണ്ടോ ഒരു മഴക്കാലത്ത് അനാഥനായി ഞങ്ങളുടെ പുഴക്കടവിൽ എത്തിയതാണ് ഈ തോണിന് ഞാൻ പറഞ്ഞ് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്ന് മുതൽ പുഴകടന്ന് അക്കരയെത്താനുള്ള ഒരു പ്രധാന മാർഗമായി അത് മാറി.

ഒരു കർക്കിടക രാത്രി. കറുത്തിരുണ്ട് പെയ്യാനൊരുങ്ങുന്ന ആകാശം. പേറ്റ്നോവുമായി പുഴ കടക്കുന്ന അമ്മ. അതായിരുന്നു എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ആദ്യത്തെ തോണിയാത്ര. പിന്നീട് ഒരു ചിങ്ങപ്പുലരിയിൽ കൈക്കുഞ്ഞായി തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ കുട്ടിന് അമ്മയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ തോണിയിൽ എന്നെ ഒറ്റക്കാക്കി അമ്മ പോയി. അതായിരുന്നു എന്റെ ആദ്യത്തെ കളിത്തൊട്ടിൽ. തുഴച്ചിലിന്റെ താളമായിരുന്നു എനിക്കുള്ള താരാട്ട്. കുട്ടിക്കാലത്ത് പലതിനും വാശിപിടിച്ച് കരയുമ്പോൾ തോണിയിൽ കേറ്റിയാൽ അപ്പോൾ തന്നെ കരച്ചിൽ നിർത്തുമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞ് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ തോണിക്കൊപ്പമായിരുന്നു എന്റെ ബാല്യം. വളരെ കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തോണി തുഴയാൻ ഞാൻ പഠിച്ചു. ഞാൻ ആ തോണിയിൽ കയറിയാൽ ഒരു അമ്മ മകനെ സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു നടക്കുന്നതുപോലെ ആ തോണിയും എന്നെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചു. ആ തോണിയിലാണ് ഞാൻ സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നത്. തോണിയിൽ കേറാൻ പേടിച്ച് ഇരുന്ന എന്റെ ചങ്ങായിമാരെ ഞാനായിരുന്നു അക്കരയെത്തിച്ചിരുന്നത്. വൈകാതെ അതൊരു പൊതുസ്വത്തായി മാറി. ഇതിന് ജാതിയും മതവുമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഹിന്ദുവും മുസ്ലിമാനും ക്രിസ്ത്യനും ഒത്തൊരുമയോടെ അതിൽ യാത്ര ചെയ്തിരുന്നു. അതിനുശേഷം എത്രയോ മഴക്കാലങ്ങൾ മാറിമാറി വന്നു. തോണി ഞങ്ങളുടെ കരയെ വിടാതെ നിന്നു.

കാലം കടന്നുപോയി. കുഞ്ഞുഗ്രാമം വളർന്നു. കൂടെ ഞാനും. വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി നാട്ടുകാർ മുറവിളി തുടങ്ങി. വൈകാതെ അക്കരയ്ക്ക് പോകാൻ പുതിയ പാലം

വന്നു. പാലത്തിലൂടെ പുതിയ ബസ് സർവീസും. നാട്ടുകാർക്കും അതായി എളുപ്പം. പണ്ട് അരമണിക്കുറിലേറെ എടുത്തിരുന്ന യാത്രാസമയം പത്ത് മിനിറ്റായി കുറഞ്ഞു. ആരും നോക്കാനില്ലാതെ പഴഞ്ചൻ തോണി കടവത്ത് കാറ്റും മഴയുമേറ്റ് കിടന്നു. തടി ദ്രവിച്ചു പോകാൻ തുടങ്ങി. അധികം ആയുസില്ലാത്ത അതിനെ ഒന്ന് പുതുക്കി പണിയാൻ വേണ്ടി നാട്ടിലെ പലരേയും ഞാൻ സമീപിച്ചു. ആർക്കും അതിനോട് താൽപര്യമില്ല. പണ്ടത്തെപ്പോലെ അധികം ആൾക്കാരെ വഹിക്കാനും കഴിയാതെയായി.

മലയാളികളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു പണിമുടക്ക് ദിവസം. പതിവിലും കൂടുതൽ യാത്രക്കാരുമായി നീങ്ങിയ തോണി മുങ്ങി. പത്തോളം വിദ്യാർത്ഥികൾ മുങ്ങി മരിച്ചു. ആദ്യമായി തോണി നാട്ടുകാർക്ക് മുമ്പിൽ വില്ലനായി. അതിനെ ശ്രദ്ധിക്കാത്തതു കൊണ്ട് പ്രതികരിച്ചതാകാം. പാവം, പക്ഷേ തോണി വെട്ടിപ്പൊളിച്ച് വിൽക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന എന്റെ ചില നാട്ടുകാർക്ക് ഇതൊരു അവസരവുമായി. അതിനിടെ കടവിന്റെ ഭംഗിക്ക് കോട്ടം തട്ടുന്ന പഴകിയ തോണി എങ്ങനെ നീക്കാം എന്ന ചർച്ചയിലായിരുന്നു മറ്റൊരു കൂട്ടർ.

തന്റെ ആയ കാലത്ത് രാവു പകലുമില്ലാതെ നാട്ടുകാരെ അക്കരെ എത്തിച്ചിരുന്ന തോണി വെട്ടിപ്പൊളിച്ച് വിൽക്കാൻ അവസാനം എല്ലാരും കൂടി തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ഒരാളുടെ മനസ്സു വേദനിക്കുന്നത് ആരും കണ്ടില്ല. എന്റെ മാത്രം വാക്കിന് ആരും വില കൊടുത്തില്ല. അല്ലെങ്കിലും അങ്ങനെയൊന്നല്ലേ? പുതിയ വഴി തുറക്കുമ്പോൾ പഴയത് അടയണമല്ലോ. ഞാൻ അമ്മയെപ്പോലെ കരുതിയിരുന്ന തോണിയാണ് നാളെ വെട്ടിപ്പൊളിച്ച് വിൽക്കാൻ പോകുന്നത്. എന്റെ അമ്മ വിളിക്കുന്ന വിളി എനിക്ക് കേൾക്കാതിരിക്കാൻ പറ്റോ?

അടുത്ത ദിവസം പുലർച്ചെ ഞാൻ എന്റെ തോണിയുമായി ഒരു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ഏഴു സമുദ്രങ്ങളും, ഏഴു മലകളും താണ്ടി സ്നേഹത്തിന്റെ പങ്കായവും ചേർത്തുപിടിച്ചങ്ങനെ, ജിബ്ബിലുകളോട് കഥകൾ പറഞ്ഞ്, അങ്ങനെ.....